

[Johannes Jensen.]

Fra industriens og håndværkets side er der peget på, at en varig lovfæstet lukning af butikkerne kl. 14 om lørdagen vil medføre en afkortning af arbejdsugen, hvorved produktionen vil gå ned og genopbygningen hemmes. Da en varig weekendlukning kl. 14 om lørdagen må formodes at ville medføre en afkortning af arbejdsugen, uden at ugelønnen går ned, vil produktionen derigennem fordyres. Det har vist sig efter kl. 14-lukningens gennemførelse, at et meget stort antal arbejdere forsommer om lørdagen, navnlig blandt kvindelige, hvilket skyldes, at der med en lukning af butikkerne kl. 14 ikke levnes arbejderne tilstrækkelige indkøbsmuligheder. En opretholdelse af kl. 14-lukningen om lørdagen vil derfor få alvorlige økonomiske konsekvenser for samfundet.

I samklang hermed er der fra husmoderside peget på, at de i produktionen beskæftigede husmødre og enligt stillede kvinder har brug for, at butikkerne om lørdagen holdes åbne længere end til kl. 14. Kravet om længere åbningstid for butikkerne om lørdagen er imidlertid fremsat af alle husmødrerepræsentanterne i udvalget og er således ikke begrænset til de i industrien beskæftigede kvinder. Der er henvist til, at det nu må være på tide at tage hensyn til forbrugerne, der i de senere år har været udsat for store vanskeligheder på grund af de indskrænkede indkøbsmuligheder, og der er, selvom husmødrene er klar over de vanskeligheder, der knytter sig til dette spørgsmål, fremsat ønske om, at man overvejer mulighederne for at sikre, at de næringsdrivende virkelig holder deres butikker åbne på de tilladte tider.

Der er endvidere i lukkelovsudvalget af 1947 udfra hensynet til forbrugernes interesser også af andre medlemmer end husmødrenes repræsentanter peget på, at de næringsdrivende må betjene publikum på den tid, hvor der er brug for det. Det vil være praktisk uigennemførligt, at hele befolkningen holder weekend samtidig. Ligesom jernbaner, sporveje, restauranter m. v. må holdes i gang, vil de næringsdrivende ikke behørigt varetage den dem i samfundet tillagte funktion, hvis de undlader at imødekomme forbrugernes behov for øgede indkøbsmuligheder. De næringsdrivende bør endvidere tage i betragtning, at en bedring af varetilførslerne og afhjælpning af de bestående vanskeligheder med at skaffe tilstrækkelig medhjælp vil ændre forholdene på dette område. Der henvises til, at det allerede nu har vist sig, at weekendlukningen

ikke kan overholdes f. eks. i landdistrikterne og ved badesteder, idet den ikke tager tilstrækkeligt hensyn til det praktiske livs krav, og denne spænding vil vokse med en voksende varemængde. Der er endvidere peget på betydningen af, at der er tilstrækkelig adgang til betjening af turisterne.

Jeg skal ikke nærmere uddybe, hvad lukkelovsudvalget af 1947 har udtalt i sin betænkning med hensyn til handelens og medhjælpernes synspunkter; kun vil jeg minde om, at folketingets formand, hr. Gustav Pedersen, stærkt støttet af sekretæren i Handels- og Kontormedhjælperforbundet, hr. Henry Gran, altid har fremhævet, at denne lovgivning navnlig også måtte tage sigte på at være en arbejderbeskyttelseslov for medhjælperne. I denne forbindelse vil jeg gerne have lov til at gøre opmærksom på, at på det daværende tidspunkt var hr. Gustav Pedersen jo formand for Handels- og Kontormedhjælperforbundet, og såvidt jeg ved, er han vistnok på anden måde mand for at skaffe lovhjælp for, at disse mennesker ikke bliver overbebyrdet med arbejde.

Lukkelovsudvalget af 1947 modtog mange deputationer og både skriftlige og mundtlige henvendelser, men resultatet blev dog, at af de 22 medlemmer stemte de 14 for 16-lukningen. 6 medlemmer, som på en nær, nemlig repræsentanten for de bymæssige bebyggelser, tilhørte handelsstanden, stemte for 14-lukning, og 2 undlod at stemme. Om dette vil jeg gerne have lov til at fremhæve, at repræsentanter både for landkommunerne, provinsbyerne og Københavns kommune stemte for 16-lukningen.

Også i folketingsudvalget har man gjort opmærksom på, at det, som jeg allerede har været inde på i min indledning, var noget mærkeligt, at der her blev fremsat et så ensidigt lovforslag. Man fandt derfor anledning til at spørge lukkelovsudvalgets medlemmer, hvordan deres stilling var nu, om den var undergået nogen ændring, siden udvalget havde afgivet betænkning i januar 1949. Der kom vistnok svar fra alle medlemmerne, og kun 2 havde ændret deres standpunkt, nemlig direktør Kaj Nielsen, Det kooperative Fællesforbund i Danmark — formanden for Hovedstadens brugsforening —, og oldermanden, bagermester Georg Jensen. Det var de eneste, der havde ændret deres opfattelse.

Det er beklageligt, når man nu har haft et halvt år til i folketinget at tumle med dette lukkelovsforslag, at vi skal have det til behandling her i landstinget, før man kan få fortrykket med referatet af anden